

Не витримувати брутального тону, дріб'язкових причіпок,
не потурати забаганкам,
не підтакувати побіжно, навіть не вслухаючись у слова,
не... не...

Отак виборювати своє суперечливе щастя.

Воно — як сіль,
кожна крупинка різка й пекуча,
але й необхідна, аби присолити
усе, чим живемо,
хліб нашого буття.

Щоб вільно й спокійно йти берегом річки,
ловити повів вітерця,
не тьмаритися муками совісті і помічати захід сонця,
переплески зір в глибинах Дніпра.

1983

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.